

dog vel egentlig ikke det, som det saameget gjælder om at bevise, at det ikke er Kof, der her er foreslaaet, som det, at man har bevilget for Meget til et andet Værn. Seg kan ikke frigjøre mig for det Indtryk, at dette Moment er kommet frem og kommet lidt stærkere frem, end jeg troer var ønskeligt, og i ethvert Fald mere end begrundet. I den Henseende maa jeg minde om den store Forskjel, der er mellem disse Forhold. Hvorledes kan det være, at vi betale en Dreng, der gaar tilskøes, 4 à 5 Rd. maanedlig i Løn, medens vi, hvis han bliver paa Landjorden, ikke engang betale ham det Halve; vi betale en Matros paa 21 eller 22 Mar 20 Rd. maanedlig i Løn, naar vi paa Landjorden ikke betale en Karl mere end $\frac{1}{3}$. Skulde der ikke være visse Omstændigheder tilstede, som have ført med sig, at Arbeidet paa Søen betalte sig lidt anderledes end Arbeidet paa Landjorden, og skulde disse Omstændigheder ikke kunne overføres paa Søværnet? Skulde der ikke være en Forskjel, naar en Officeer commanderes til at rejse til Vestindien og ligge der et Aar med et Skib, horte fra sin Familie, som alligevel skal leve, og naar man sender en Officeer til at ligge i Leiren ved Hald $1\frac{1}{2}$ Maaned hvert andet Aar? Troer man, at vi, dersom vi sendte nogen Landofficeer til Island, Spanien eller Vestindien og han skulde opholde sig der i længere Tid, vilde blive frie med det Tillæg, vi her byde? Nei, hverken burde eller vilde vi blive frie dermed, Tillæget vilde stige ganske anderledes, fordi der var andre Forhold, vi maatte tage i Betragtning. Naar der er sagt: Officieren ligger ude ved Bedbælt, hvorfor skal han saa have saa Meget i Tillæg, saa vil jeg dertil svare, at, selv i den Tid han ligger der, koster hans Ophold ham mere, thi det, han skal bruge til sin Kof, maa han alligevel have kjøbt hos Skibshandlerne og faaer det ned nedpaffet paa almindelig brugelig Maade, og det gjør det selvfølgelig langt dyrere, end naar han kan kjøbe det hos en Marktetender eller Restaurateur paa Landjorden; men naar en Officeer, inden han avancerer til Capitain, ikke skal være udcommeret hvert andet Aar 45 Dage — det giver for 20 Aar 15 Maa-

ned — men skal idetmindste have sejlet 7 Gange 12 Maaned, altsaa været udcommeret mindst henved 90 Maaned, saa see vi dog, at der er en saa overordentlig væsentlig Forskjel tilstede. Det er dette, som de Herrer, der have udtalt sig imod Udvalgets Forslag, fuldstændig have glemt, at der i den Henseende slet ikke kan anstilles nogen Sammenligning; det, man har foreslaaet for Marinen, er det Samme, som den, paa en meget ringe Undtagelse nær, har haft siden 1842, det er det Samme, der blev godkendt i 1856, og som forsaavidt ogsaa blev godkendt ifjor; man gif ikke væsentlig bort deraf. Man har saameget mindre turdet vove at fradrage den Noget, for muligt at behage visse Stemninger i det andet Værn, som det er vist, at disse Folk i alt Fald hidtil i flere Henseender have levet under uheldigere Forhold end Landhærens Officerer og ogsaa ville komme til det endnu. Der har i dette lille Corps i Marinen været uhyre slette Avancementsforhold. Vi have Lieutenanter, der have tjent i Krigen 1848 — 50, og som først 1868, altsaa 4 Aar efter den anden Krig, ere avancerede til Capitainer, da de vare i den Alder, at de kunde have Sønner, som kunde være Lieutenanter, og, om Stillingen end er bleven noget bedre ved den nye Ordning af Søværnet, saa vil Folgen deraf ingenlunde vise sig for det nuværende Personale i Søværnet førend efter flere Aars Forløb, og efterat vi have revideret dette Forslag adskillige Gange. Uddannelsen til at blive Søofficeer skeer ogsaa under ganske andre Forhold end Landofficerernes Uddannelse, man fordrer en større Forberedelse, inden de begynde deres Uddannelse, end ved Landhæren; ogsaa dette kan tages i Betragtning. Naar man dernæst seer hen til den Stilling, som de gaae ind i, naar de komme ind paa Søofficeerskolen, hvor Halvdelen sfaeres bort efter to Aar, og den anden Halvdeel efter andre to Aar, og at de i Gjennemsnit maae jeme i 4 Aar som Secondlieutenanter, inden de blive Premierlieutenanter, saa viser Alt dette noksom, at det ikke er nogen tiltalende Stilling, vi ere istand til at byde vort lille Søværn, og at det vilde være til Fordærvelse for vort Forsvar, dersom vi